Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

Παναγιώτης Χριστίδης

Σκηνοδέτης

Σημείωμα συγγραφέα:

*Το θεατρικό έργο **«Η Προφητεία»** γράφτηκε για τον εορτασμό της 28ης Οκτωβρίου και επιχειρεί να προσεγγίσει τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο όχι ως μια απλή διαδοχή ιστορικών γεγονότων, αλλά μέσα από τις ζωές ανθρώπων που καλούνται να αντιμετωπίσουν τις συνέπειές του.*

*Το έργο προτείνεται κυρίως για **μαθητές Δ΄- ΣΤ΄ Δημοτικού (9–12 ετών)**, ενώ μπορεί να αξιοποιηθεί και στην **Α΄ Γυμνασίου**. Λόγω ορισμένων ιστορικών και συναισθηματικά απαιτητικών θεμάτων, όπως η Κατοχή, η απώλεια και το Ολοκαύτωμα, είναι χρήσιμη η προηγούμενη παιδαγωγική προετοιμασία των μαθητριών και μαθητών. Η ενδεικτική διάρκεια της παράστασης είναι περίπου **30–35 λεπτά**, ανάλογα με τον ρυθμό, τις σκηνικές μεταβάσεις και την αξιοποίηση μουσικής ή τραγουδιών.*

Μια μυστηριώδης προφητεία, στα τέλη του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, γίνεται ο δραματουργικός άξονας που συνδέει διαφορετικές χρονικές στιγμές: την έναρξη του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, την 28η Οκτωβρίου 1940, την Κατοχή, την Απελευθέρωση και την προσπάθεια των ανθρώπων να ξαναχτίσουν τη ζωή τους. Στο επίκεντρο δεν βρίσκεται μόνο ο πόλεμος, αλλά όσα αφήνει πίσω του: απώλεια, φόβο και ξεριζωμό, αλλά και αντίσταση, αλληλεγγύη, μνήμη και την ανάγκη για μια νέα αρχή.

Η παράσταση μπορεί να αποτελέσει αφορμή ώστε η σχολική επέτειος να μην περιοριστεί στην αναπαράσταση ενός πολέμου, αλλά να ανοίξει έναν διάλογο για τις επιλογές των ανθρώπων απέναντι στον φόβο, στην αδικία και στην Ιστορία.

Γιατί τελικά η «προφητεία» του έργου δεν αφορά τόσο όσα πρόκειται να συμβούν, όσο τις αποφάσεις που παίρνουν οι άνθρωποι όταν αυτά συμβαίνουν.

Παναγιώτης Χρυσίδης

Λέξεις-κλειδιά:

***Θέατρο με παιδιά** • **σχολική παράσταση** • **Δ΄ Δημοτικού** • **Ε΄ Δημοτικού** • **ΣΤ΄ Δημοτικού** • **Α΄ Γυμνασίου** • **28η Οκτωβρίου** • **Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος** • **Κατοχή** • **Απελευθέρωση** • **Ολοκαύτωμα** • **εβραϊκή κοινότητα** • **ιστορική μνήμη** • **ελευθερία** • **πατρίδα** • **αντίσταση** • **θυσία** • **ανθρώπινη απώλεια** • **αλληλεγγύη** • **συνύπαρξη** • **ανθρώπινη αξιοπρέπεια** • **ευθύνη** • **επιλογές** • **οικογένεια** • **μνήμη** • **ειρήνη**.*

Κατάλογος προσώπων:

Α/Α	Πρόσωπο	Σύντομη ταυτότητα
1	**Δέσποινα**	Ηλικιωμένη γυναίκα στην οποία αποκαλύπτεται η προφητεία
2	**Γέρος**	Μυστηριώδης προφήτης / οδοιπόρος
3	**Γειτόνισσα 1**	Φίλη της Δέσποινας
4	**Γειτόνισσα 2**	Φίλη της Δέσποινας
5	**Γειτόνισσα 3**	Φίλη της Δέσποινας
6	**Χρήστος**	Γιος της Δέσποινας / Πατέρας της οικογένειας
7	**Κατερίνα**	Μητέρα της οικογένειας / Σύζυγος του Χρήστου.
8	**Μιχάλης**	Γιος
9	**Ηρακλής**	Γιος
10	**Γιώργης**	Γιος
11	**Δεσποινούλα**	Μικρότερη κόρη
12	**Γειτόνισσα 4 – μητέρα στρατιώτη**	Γειτόνισσα που προσπαθεί να εμποδίσει τον γιο της να φύγει
13	**Γιος γειτόνισσας**	Νεαρός στρατιώτης
14	**Ελληνικός λαός / Σύνολο**	Αγόρια, κορίτσια και στρατιώτες στη σκηνή της Απελευθέρωσης
15	**Κυριάκος**	Φίλος του Γιώργη, τραυματίας πολέμου
16	**Βίκτωρας**	Εβραίος επιζών, νέος ιδιοκτήτης του σπιτιού
17	**Μαριάμ**	Σύζυγος του Βίκτωρα

Κατάλογος σκηνών:

Αριθμός σκηνής	Τίτλος σκηνής	Ποιοι παίζουν
1	**Η προφητεία του Γέρου**	Δέσποινα, Γέρος, Γειτόνισσα 1, Γειτόνισσα 2, Γειτόνισσα 3 / Γειτόνισσες
2	**Το πρωινό της 28ης Οκτωβρίου**	Χρήστος, Κατερίνα, Μιχάλης, Ηρακλής, Γιώργης, Δεσποινούλα, Γειτόνισσα 4, Γιος γειτόνισσας
3	**Η Κατοχή μέσα στην προφητεία**	Δέσποινα, Γέρος, Γειτόνισσα 1, Γειτόνισσα 2, Γειτόνισσα 3 / Γειτόνισσες
4	**Η Απελευθέρωση**	Ελληνικός λαός / Σύνολο, στρατιώτες
5	**Το σπίτι αλλάζει χέρια**	Γιώργης, Κυριάκος, Βίκτωρας, Μαριάμ
6	**Η ιστορία δεν γράφεται με «αν»**	Δέσποινα, Γέρος, Γειτόνισσα 1, Γειτόνισσα 2, Γειτόνισσα 3 / Γειτόνισσες

Σκηνή 01

*(Τέλη του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Ένας **ΓΕΡΟΣ** χτυπάει την πόρτα ενός σπιτιού. Στην κουζίνα κάθεται η **ΔΕΣΠΟΙΝΑ** και οι **ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΕΣ** της. Οι γειτόνισσες πίνουν καφέ και γελάνε. Το γέλιο τους θα το κόψει ο εκκωφαντικός χτύπος της πόρτας. Η Δέσποινα ανοίγει την πόρτα. Ο γέρος δείχνει κουρασμένος.)*

ΔΕΣΠΟΙΝΑ:
Γέροντα, δείχνετε κουρασμένος! Ελάτε να ξαποστάσετε!

ΓΕΡΟΣ:
Χτυπώ τις πόρτες, κόρη μου! Λίγο νερό θα πιω και θα φύγω. Όμως πριν φύγω θέλω να σας πω.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ:
Τι να μας πεις; Οι άντρες μας λείπουν!

(Μία γειτόνισσα του πάει νερό.)

ΔΕΣΠΟΙΝΑ:
Κορίτσια, και φαΐ στον γέροντα! Θα ξεψυχήσει!

(Μία άλλη γειτόνισσα του φέρνει ένα πιάτο με κουλουράκια)

ΓΕΡΟΣ:
Δεν έχω χρόνο!
(Πίνει βιαστικά νερό)
Πλησιάζει το κακό! Να προετοιμαστείτε! Κάποιες από εσάς δεν θα ζουν. Θα γλιτώσουν. Εσύ Δέσποινα, είσαι μεγάλη. Δεν θα δεις το κακό που θα έρθει σε λίγα χρόνια.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ:
Ξέρεις το όνομά μου;

ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ 1:
Εδώ ξέρει πότε θα πεθάνεις!

ΓΕΡΟΣ:
Θα ξεσπάσει κακό! Αυτός ο πόλεμος κοντεύει να τελειώσει. Μα δεν θα είναι ο τελευταίος. Ένας καινούριος, χειρότερος, θα αρχίσει… Οι Βαλκανικοί πόλεμοι και ο πρόσφατος Μεγάλος Πόλεμος θα είναι το τίποτα.

ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ 2:
Πότε θα γίνει αυτό;

ΓΕΡΟΣ:
Πρώτη μέρα κάποιου μήνα του '39 θα είναι...

ΔΕΣΠΟΙΝΑ:
Πώς το ξέρεις εσύ αυτό;

ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ 3:
Τρελός είναι αυτός ο γέρος!

ΓΕΡΟΣ:
Οι Γερμανοί θα εισβάλουν στην Πολωνία. Από εκεί θα ξεκινήσουν όλα.
Το κακό θα έρθει και στην Ελλάδα.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ:
Θα πολεμήσουμε και εμείς;

ΓΕΡΟΣ:
Και εσείς! Γυναίκες και άντρες! Ο καθένας με τον τρόπο του.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ:
Γερμανοί; Μα πώς; Η Γερμανία ακόμη προσπαθεί να μαζέψει τα κομμάτια της.
Είναι αδύναμο έθνος μετά την ήττα της…

ΓΕΡΟΣ:
Εντολές θα ακολουθούν. Ένας σκληρός ηγέτης θα εκμεταλλευτεί την ήττα, την κρίση και τον θυμό των ανθρώπων. Θα καλλιεργήσει μίσος και θα οδηγήσει τη χώρα σε νέο πόλεμο.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ:
Γέροντα, λες ανοησίες. Βλέπεις εφιάλτες!

ΓΕΡΟΣ:
Εσάς δεν θα σας επιτεθούν όμως οι Γερμανοί πρώτα. Από αλλού θ' αρχίσει το κακό! Τους Ιταλούς να φοβάσαι. Λίγο περισσότερο από έναν χρόνο μετά...

ΔΕΣΠΟΙΝΑ:
Μετά τον πόλεμο που θα ξεκινήσουν οι Γερμανοί;
Τι θα γίνει τότε;

ΓΕΡΟΣ:
Θα είναι πρωί 28ης Οκτωβρίου. Τα παιδιά σου και τα εγγόνια σου θα τρώνε σε αυτήν την τραπεζαρία…

Σκηνή 02

*(Στο ίδιο τραπέζι είναι ο πατέρας της οικογένειας, **ΧΡΗΣΤΟΣ** και τα παιδιά **ΜΙΧΑΛΗΣ**, **ΗΡΑΚΛΗΣ**, **ΓΙΩΡΓΗΣ** και η **ΔΕΣΠΟΙΝΟΥΛΑ**. Η μητέρα τους, **ΚΑΤΕΡΙΝΑ**, σερβίρει βουρκωμένη το πρωινό. Ο Χρήστος διαβάζει εφημερίδα. Παίζει ραδιόφωνο το πρώτο πολεμικό ανακοινωθέν. Τα παιδιά ακούν την είδηση παγωμένα. Η Δεσποινούλα που είναι η πιο μικρή δεν μιλάει, αλλά τρώει. Δεν έχει καταλάβει τι συμβαίνει.)*

ΓΙΩΡΓΗΣ:
Ώστε είναι αλήθεια!

ΧΡΗΣΤΟΣ:
Ναι, παιδιά μου, το γράφει και η εφημερίδα!
Μας τα έλεγε τότε η μάνα μου… Θυμάσαι, Κατερίνα;
Θυμάσαι που μας μίλαγε για έναν γέρο μάντη;
Της είπε εκείνος πολλά…
Της είπε και για τους Ιταλούς και για…
Τέλος πάντων!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:
Τι θα κάνουμε τώρα, Χρήστο μου;

ΧΡΗΣΤΟΣ:
Ό,τι κάναμε πάντα.

ΗΡΑΚΛΗΣ:
Πάλι σε πόλεμο, ρε πατέρα;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:
Πάψε Ηρακλή! Τι λόγια είναι αυτά; Τι λες;

ΜΙΧΑΛΗΣ:
Τι λέει, ρε μάνα; Τι περιμένεις δηλαδή; Με σταυρωμένα χέρια θα μείνουμε;

ΓΙΩΡΓΗΣ:
(Παίρνει την εφημερίδα από τα χέρια του πατέρα του)
Το λέει ξεκάθαρα εδώ! Ο Μεταξάς απέρριψε το τελεσίγραφο των Ιταλών. Έχουμε πόλεμο! *(Απογοητευμένος)*

ΜΙΧΑΛΗΣ:
Τι θέλεις να κάνει, ρε Γιώργη; Να δεχθεί έτσι απλά το πέρασμα των Ιταλών από τη χώρα; Ε, όχι!

ΧΡΗΣΤΟΣ:
Εγώ είμαι μεγάλος! Δεν ξέρω αν με καλέσουν. Όμως εσείς παιδιά μου…

ΜΙΧΑΛΗΣ:
Ναι, πατέρα! Θα πολεμήσουμε! Μη φοβάσαι να το πεις! Για τη Δεσποινούλα και τη μάνα μας! Έτσι δεν είναι, παιδιά;

ΗΡΑΚΛΗΣ:
Και για κάθε μάνα, Μιχάλη… Για κάθε πατέρα, για κάθε αδερφή… Για κάθε παιδί που θα γεννηθεί και για καθέναν που χάθηκε για τούτον τον τόπο.
Εσύ Γιώργη τι λες;

ΓΙΩΡΓΗΣ:
(Φεύγει νευρικά)

ΔΕΣΠΟΙΝΟΥΛΑ:
Μαμά, πεινάω! Θα μου βάλεις κι άλλο;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:
(Κοιτάει τον Χρήστο)

ΧΡΗΣΤΟΣ:
Από εδώ και πέρα θα κάνουμε οικονομία στις προμήθειες, Κατερίνα.
Δεσποινούλα, φτάνει το φαΐ!

*(Χτυπάει η πόρτα. Ανοίγει ο **ΗΡΑΚΛΗΣ**. Μπαίνει μία **ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ** κλαμένη με τον **ΓΙΟ** της. Ο γιος φοράει τη στολή του φαντάρου και κρατά το χαρτί της επιστράτευσης.)*

ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ 4:
Πείτε του κάτι να μη φύγει!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:
Πρέπει να πάει! Για την πατρίδα μας!

ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ 4:
Δεν είσαι μάνα εσύ, Κατερίνα; Δεν ρέει στις φλέβες σου αίμα;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:
Θα τα καταφέρουν οι άντρες μας! Τι σκας; Είναι λεβέντες! Και ο δικός σου λεβέντης είναι! Έτσι δεν είναι, παλικάρι μου;

ΓΙΟΣ:
Έτσι!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:
Μαζί τους θα είναι ο Χριστός και η Παναγιά, μωρέ! Τι φοβάσαι; Άντε κι εσείς αγόρια! Ετοιμαστείτε! Τι στέκεστε! Εγώ θα σας ετοιμάσω ρούχα και κουβέρτες! Γειτόνισσα, κι εσύ αυτό να κάνεις! Μπρος!

*(Αδειάζει η σκηνή και μένει μόνο η **ΚΑΤΕΡΙΝΑ** που κάνει τον Σταυρό της.)*

Σκηνή 03

*(Επιστροφή στο παρελθόν. Όσοι ήταν στη **ΣΚΗΝΗ 01**.)*

ΔΕΣΠΟΙΝΑ:
Αλήθεια λες, γέρο μου; Έτσι θα γίνουν;

ΓΕΡΟΣ:
Η επίθεση των Ιταλών θα αποκρουστεί! Δεν θα προκόψουν. Οι Έλληνες θα τους πάρουν φαλάγγι και θα τους σπρώξουν πίσω, ως πέρα στα βουνά της Αλβανίας. Μα μη θαρρέψετε πως εκεί θα τελειώσει το κακό. Πίσω τους θα φανεί η γερμανική μπότα. Κι εκεί, παιδιά μου, θα 'ρθουν τα δύσκολα.

ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ 1:
Συμφορά που θα μας βρει…

ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ 2:
Τι δύσκολα, γέροντα;

ΔΕΣΠΟΙΝΑ:
Τα παιδιά μου, τα εγγόνια μου θα ζήσουν;

ΓΕΡΟΣ:
(Παύση)

ΔΕΣΠΟΙΝΑ:
Γιατί δεν μιλάς;
Θα ζήσουν;

ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ 3:
Μα καλά, κάθεστε και τον πιστεύετε;
Πού τα ξέρει αυτά;
Τι είναι; Προφήτης;

ΔΕΣΠΟΙΝΑ:
Γέροντα, σε παρακαλώ…
Πες μου, θα ζήσει η σειριά μου;

ΓΕΡΟΣ:
Ο Γερμανός θα φύγει. Μαζί με αυτόν όμως δεν θα φύγουν ούτε η πείνα, ούτε η φτώχεια... Το έθνος θα μετρά τις πληγές του. Θα έχουν χαθεί ήδη πολλοί... Θα έχει χυθεί πολύ αίμα.
Θα 'ρθει, όμως, της λευτεριάς η ώρα. Μα δεν θα λυθούν τα δεσμά της Ελλάδας μονομιάς. Ένας, ένας οι τόποι της θα σηκώνονται ελεύθεροι, καθώς ο Γερμανός θα τραβιέται πίσω.
Κι όταν κατεβεί η δική τους σημαία, η σημαία με τον αγκυλωτό σταυρό, από τον βράχο της Ακρόπολης, μεγάλη χαρά θα γίνει στην Αθήνα. Μα ακόμη και τότε, παιδιά μου, δεν θα 'χει φύγει ο κατακτητής απ' όλη την ελληνική γη.

Σκηνή 04

(Πέφτει η αυλαία. 12 Οκτωβρίου 1944. Ακούγεται η ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ ΤΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ 1944. Αγόρια και κορίτσια πλησιάζουν τη σκηνή χαρούμενα. Στη σκηνή πάνω ***ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ*** *που υψώνουν την ελληνική σημαία. Από κάτω όλοι ζητοκραυγάζουν.)*

Σκηνή 05

*(Ανοίγει η αυλαία. Στην κουζίνα του σπιτιού σπασμένες καρέκλες. Ερημιά. Μπαίνει ο **ΓΙΩΡΓΗΣ** κουτσαίνοντας. Μαζί και ένας φίλος του, ο **ΚΥΡΙΑΚΟΣ**, που του λείπει το ένα χέρι.)*

ΚΥΡΙΑΚΟΣ:
Ώστε το δίνεις το σπίτι, Γιώργη.

ΓΙΩΡΓΗΣ:
Τι να το κάνω; Δεν μπορώ να ζήσω εδώ μέσα! Θα αφήσω την Αθήνα. Στο χωριό της γυναίκας μου θα πάω!

ΚΥΡΙΑΚΟΣ:
Πώς έκαμες τέτοια απόφαση;

ΓΙΩΡΓΗΣ:
Πώς αλλιώς; Τι να το κάνω το σπίτι; Η Δεσποινούλα, η αδερφή μου παντρεύτηκε, ο πατέρας έφυγε από αρρώστια και η μάνα από τον καημό της… Τον καημό της που έχασε δύο από τα τέσσερά της παιδιά. Έτσι έφυγε η κυρα-Κατερίνα.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ:
Στον πόλεμο τα έχασες τα αδέρφια σου;

ΓΙΩΡΓΗΣ:
Τ' αδέρφια μου χάθηκαν στα Καλάβρυτα το '43 και στο Δίστομο το '44…

ΚΥΡΙΑΚΟΣ:
Μα πώς τέτοια ατυχία;
Τι δουλειά είχαν εκεί;

ΓΙΩΡΓΗΣ:
Ο Μιχάλης και ο Ηρακλής είχαν μπει από νωρίς στον αγώνα. Στα Καλάβρυτα, όμως, δεν πήγαν γυρεύοντας μάχη. Είχαμε σόι εκεί κοντά και ήξεραν τα μέρη· περνούσαν για τρόφιμα, μηνύματα και για όσους χρειάζονταν βοήθεια. Εκεί

χάθηκε ο πρώτος… Όχι σε μάχη! Τον βρήκε η σφαγή μαζί με τους αμάχους. Ο άλλος συνέχισε μόνος. Έμεινε με την Αντίσταση κι οι ανάγκες του αγώνα τον έφεραν, μήνες αργότερα, στη Βοιωτία, στο Δίστομο, όπου είχε γνωστούς μιας θείας μας. Κι εκεί χάθηκε κι αυτός μαζί με τους ανθρώπους του χωριού…

ΚΥΡΙΑΚΟΣ:
Κρίμα… Τώρα θα βλέπουν από ψηλά την Αθήνα μας ελεύθερη, Γιώργη μου!

ΓΙΩΡΓΗΣ:
Κυριάκο, ποτέ δεν φοβήθηκα μην πεθάνω. Όμως φοβήθηκα μη ζω εγώ και χαθούν όλοι οι υπόλοιποι. Μέσα στην κατοχή έχασα πολλούς... Κι αναρωτιέμαι πολλές φορές γιατί έμεινα εγώ, όταν χάθηκαν όλοι οι άλλοι;

ΚΥΡΙΑΚΟΣ:
Σώπα Γιώργη! Βαριά κουβέντα ξεστόμισες!
Τώρα, σε ποιον θα δώσεις το σπίτι;

ΓΙΩΡΓΗΣ:
Σ' έναν Έλληνα Εβραίο από τη Ζάκυνθο, που γλίτωσε τον διωγμό και την εκτόπιση των Ναζί. Όταν οι Γερμανοί ζήτησαν τα ονόματα των Εβραίων του νησιού, ο Μητροπολίτης Χρυσόστομος και ο δήμαρχος Λουκάς Καρρέρ αρνήθηκαν να τους παραδώσουν. Στη λίστα έγραψαν μόνο δύο ονόματα: τα δικά τους.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ:
Ναι… Την έχω ακούσει την ιστορία! Έβαλαν τη ζωή τους σε κίνδυνο για να τους σώσουν. Απίστευτο!

ΓΙΩΡΓΗΣ:
Κι όσο εκείνοι κέρδιζαν χρόνο, κάτοικοι και άνθρωποι της Αντίστασης έκρυβαν τον Βίκτωρα και τις άλλες εβραϊκές οικογένειες στα χωριά και στα βουνά. Έμειναν κρυμμένοι ώσπου έφυγαν οι Γερμανοί. Έτσι γλίτωσαν την εκτόπιση και τον θάνατο.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ:
Στην Κέρκυρα, πάντως, δεν είχαν τέτοια τύχη. Τους μάζεψαν σχεδόν όλους

και τους έστειλαν στο Άουσβιτς. Μια ολόκληρη κοινότητα σχεδόν αφανίστηκε…

(Χτυπάει η πόρτα. Ανοίγει ο ***ΓΙΩΡΓΗΣ****. Μπαίνει ο* ***ΒΙΚΤΩΡΑΣ****, ένας κύριος με κοστούμι μαζί με τη σύζυγό του,* ***ΜΑΡΙΑΜ****.)*

ΓΙΩΡΓΗΣ:
Είστε ο κύριος Βίκτωρας;

ΒΙΚΤΩΡΑΣ:
Εσείς πρέπει να είστε ο κύριος Γεώργιος! Από εδώ η σύζυγός μου, Μαριάμ!

ΜΑΡΙΑΜ:
Χάρηκα πολύ!

ΚΥΡΙΑΚΟΣ:
Από θαύμα, μου είπε ο φίλος μου, γλιτώσατε κι εσείς!

ΜΑΡΙΑΜ:
Πράγματι! Τώρα θέλουμε να κάνουμε μία νέα αρχή!

ΓΙΩΡΓΗΣ:
Έτσι! Να κάνετε οικογένεια!

ΒΙΚΤΩΡΑΣ:
Αυτό θα κάνουμε! Η τύχη γέλασε σ' εμάς! Χάθηκαν πολλοί δικοί μας, όμως εμείς ήμασταν από τους τυχερούς. Είχα φίλους στην Κέρκυρα που δεν τους ξαναείδα και μάλλον δεν θα τους δω ποτέ ξανά. Θα μπορούσαμε να είχαμε χαθεί και εμείς. Μας έσωσε όμως το θάρρος του Μητροπολίτη και του δημάρχου μας.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ:
Πραγματικά ηρωική πράξη! Ήσασταν τυχεροί. Άλλοι πάλι…

ΓΙΩΡΓΗΣ:

Γιατί δεν μείνατε στη Ζάκυνθο; Γιατί έρχεστε Αθήνα;

ΜΑΡΙΑΜ:
Στη Ζάκυνθο οι δουλειές είναι λίγες. Στην Αθήνα ελπίζουμε να βρει ο Βίκτωρας κάποια εργασία. Οι γονείς μου δεν τον ήθελαν γιατί ήταν ανεπάγγελτος. Όμως είναι προκομένος. Θα τα καταφέρει…

ΒΙΚΤΩΡΑΣ:
Μαζί θα τα καταφέρουμε!
Λοιπόν, κύριε Γεώργιε! Πόσο το δίνετε το σπίτι; Έχει φθορές βλέπω…

ΓΙΩΡΓΗΣ:
Δεν θέλω τίποτε. Θα σας το δώσω έτσι!

ΒΙΚΤΩΡΑΣ:
Μα δεν μπορώ να δεχτώ κάτι τέτοιο!

ΓΙΩΡΓΗΣ:
Να το δεχθείς!

ΚΥΡΙΑΚΟΣ:
Ρε Γιώργη, πας καλά;

ΓΙΩΡΓΗΣ:
Τι να τα κάνω τα λεφτά, Κυριάκο!
Άλλο θέλω…
Τη σημαία που έχω στο μπαλκόνι να μην την κατεβάσεις! Η σημαία θέλω να μείνει εκεί να ανεμίζει. Δεν θα ξανακατεβεί αυτή η σημαία. Αυτή είναι η πατρίδα μας. Το ίδιο χώμα πατάμε, Βίκτωρα. Έλληνες είμαστε κι οι δυο. Κι όταν ο κατακτητής στρέφεται εναντίον ενός από εμάς, στρέφεται εναντίον όλων μας.

ΒΙΚΤΩΡΑΣ:
Υπόσχεση. Τη σημαία δεν θα τη βγάλω ποτέ από το μπαλκόνι.

Σκηνή 06

*(Επιστροφή στο παρελθόν. Όσοι ήταν στη **ΣΚΗΝΗ 01**. Η **ΔΕΣΠΟΙΝΑ** κλαίει.)*

ΔΕΣΠΟΙΝΑ:
Τι θα γινόταν άραγε αν…

ΓΕΡΟΣ:
Δέσποινά μου, η ιστορία δεν γράφεται με «αν». Η ιστορία γράφεται με ηρωικές πράξεις.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ:
Αν γίνουν όσα είπες θα χαθεί όλη η οικογένειά μου, το σπίτι μου…

ΓΕΡΟΣ:
Κάθε απώλεια έχει σημασία. Μα όταν έρθει η ώρα, οι άνθρωποι θα πρέπει να αποφασίσουν τι αξίζει να υπερασπιστούν. Να φοβάσαι όσους φοβούνται μη χάσουν τη βολή και την άνεσή τους. Θες να σου πω και κάτι ακόμα;

ΔΕΣΠΟΙΝΑ:
Τι;

ΓΕΡΟΣ:
Μετά τη λευτεριά του 1944…

ΔΕΣΠΟΙΝΑ:
Ε, τι, γέροντα;

ΓΕΡΟΣ:
Αχ βρε Δέσποινα! Ήπια το νερό μου, έφαγα τα κουλουράκια μου… Πρέπει να πάω και σε άλλα σπίτια να δώσω προφητεία.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ:
Πες, γέρο μου, και φύγε ύστερα!

ΓΕΡΟΣ:
Τίποτα… Μια σκέψη έκανα. Να θυμάσαι, Δέσποινα… Η Ιστορία δεν γράφεται μόνο από ήρωες. Γράφεται από μια μάνα που αποχαιρετά το παιδί της, από

έναν άνθρωπο που αντιστέκεται, από εκείνον που ανοίγει την πόρτα του για να κρύψει έναν κυνηγημένο, από κάποιον που μοιράζεται το λίγο ψωμί του, από εκείνον που αρνείται να σωπάσει μπροστά στην αδικία. Η Ιστορία γράφεται κάθε μέρα, από τις επιλογές των ανθρώπων. Και καμιά φορά, Δέσποινα, οι πιο μεγάλες πράξεις γίνονται από ανθρώπους που δεν έμαθε ποτέ κανείς το όνομά τους.

ΤΕΛΟΣ

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΕΣ ΠΗΓΕΣ

- Royal Chronicles. (2015, 27 Οκτωβρίου). *ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 28.10.1940* [https://www.youtube.com/watch?v=Q7BIna2GQpA&list=RDQ7BIna2GQpA&start_radio=1]. YouTube.
- ΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ. (2015, 9 Οκτωβρίου). *ΗΧΗΤΙΚΟ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ. ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ ΤΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ 1944* [https://www.youtube.com/watch?v=oJ6JdCE4DS4]. YouTube.